

**Odlišné stanovisko sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej
k uzneseniu pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky
sp. zn. PL. ÚS 40/2014**

Podľa § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pripájam svoje odlišné stanovisko k uzneseniu pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. PL. ÚS 40/2014-19 zo 17. decembra 2014 (ďalej len „uznesenie zo 17. decembra 2014“), ktorým ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrh verejnej ochrankyne práv na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach ako neprípustný.

Väčšina pléna sa zhodla na tom, že „... od rozhodnutia vo veci sp. zn. PL. ÚS 5/2014 do podania návrhu v tomto konaní (14. júla 2014) nedošlo podľa názoru ústavného súdu k žiadnym takým skutkovým alebo právnym zmenám, ktoré by opodstatňovali záver o tom, že nejde o tú istú vec v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde (m. m. II. ÚS 111/04).

... Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľky sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol uznesením sp. zn. PL. ÚS 5/2014

z 5. marca 2014, a preto ho ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].“.

Vzhľadom na môj právny názor na aktívnu procesnú legitimáciu verejného ochrancu práv v konaní podľa čl. 125 ústavy považujem za zbytočnú polemiku s odôvodnením uznesenia na s. 7 – 10, ktoré odobrila väčšina pléna.

Rozhodnutie väčšiny pléna považujem za striktné formalistické, ignorujúce nielen inštitút verejného ochrancu práv a jeho postavenie v našom ústavnom systéme, ale aj čl. 152 ods. 4 ústavy.

Zásadne nesúhlasím s diferencovaným posudzovaním aktívnej procesnej legitimácie na podávanie návrhov na začatie konania o súlade právnych predpisov: na jednej strane so striktné formalistickým posudzovaním aktívnej procesnej legitimácie verejnej ochrankyne práv a na druhej strane s benevolentným posudzovaním splnenia náležitostí návrhu, konkrétne vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 21/2014, keď návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podal podpredseda Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „Súdna rada“) v čase, keď Súdna rada nemala zvoleného predsedu/predsedníčku. Po zvolení predsedníčky Súdnej rady táto len ústavnému súdu oznámila, že k predmetnému návrhu sa v celom rozsahu pripája, namiesto toho, aby si ho osvojila a jednoznačne oznámila, že ho máme považovať za jej návrh. Pritom ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu túto skutočnosť „prešiel“ bez akejkoľvek poznámky a bližšieho odôvodnenia a bol toho názoru, že návrh bol podaný predsedníčkou Súdnej rady, a tak ho aj prijal na ďalšie konanie. Pri prísne formalistickom prístupe posudzovania splnenia procesných podmienok verejného ochrancu práv by takýto návrh určite „nemal šancu“ na úspech.

Pri posudzovaní aktívnej procesnej legitimácie verejného ochrancu práv vo veciach podľa čl. 125 ústavy sa aj vzhľadom na jeho postavenie v ústavnom

systéme Slovenskej republiky a na princípy inak štandardne uplatňované v rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne prikláňam k materiálnemu chápaniu ústavnosti, a nie k formalistickým prístupom opomínajúcim túto skutočnosť.

Pretože s väčšinovým právnym názorom pléna ústavného súdu na rozsah aktívnej procesnej legitimácie verejného ochrancu práv na podávanie návrhov na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy nesúhlasím, pripájam tak k výroku, ako aj k odôvodneniu uznesenia zo 17. decembra 2014 toto svoje odlišné stanovisko a plne sa stotožňujem s tým, čo som už uviedla vo svojom odlišnom stanovisku vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 5/2014, na ktorú sa aj väčšina pléna v tejto veci odvolala.

V Košiciach 17. decembra 2014